

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.643 van 3 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 juli 2008 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat B. SOENEN en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, geboren op 5 oktober 1987, komt op 9 augustus 1999 België binnen als minderjarige samen met zijn moeder. Zijn moeder verklaart zich vluchteling op 10 augustus 1999. Verzoeker volgt als minderjarige de asielprocedure van zijn moeder.

Op 22 oktober 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 september 2003 dient de moeder van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 oktober 2003 dient ze hierop een aanvulling in.

Op 28 juli 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. De moeder van verzoeker dient een beroep in bij de Raad van State. Bij arrest van de Raad van State nr. 147.837 van 27 juli 2005 wordt dit beroep verworpen.

Op 29 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 19 september 2003 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De moeder van verzoeker dient een beroep in bij de Raad van State tegen deze beslissing.

Op 23 december 2006 wordt aan de moeder van verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het is niet duidelijk of het beroep bij de Raad van State ook gericht is tegen dit bevel.

Op 23 mei 2007 dienen verzoeker en zijn moeder samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 14 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker en zijn moeder dienen beroep in tegen deze beslissing, dit beroep is gekend onder het rolnummer 30.508.

Op 17 juli 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

*“art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd
Betrokkene werd niet als vluchteling erkend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30/07/2004.*

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 22/10/1999. Heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

Op dezelfde dag wordt eveneens aan zijn moeder bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, haar beroep tegen het bevel is gekend onder rolnummer 30.553.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

Verzoekers moeder heeft een asielaanvraag gedaan op 10 augustus 1999. Zij kreeg een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal op 28 juli 2004.

De moeder van de verzoekende partij was dus bijna vijf jaar in de asielprocedure.

De aanvraag tot toepassing van art. 9 alinea 3 van de Vreemdelingenwet werd reeds ingediend op 3 november 2004 en nogmaals op datum van 29/05/2007.

De verzoekende partij wenst nogmaals te verwijzen naar het officieel engagement van de toenmalige bevoegde Minister, zijnde de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 14 augustus 2003.

"Individuele regularisatie kan, nu en in de toekomst, op grond van artikel 9.3 vreemdelingenwet mits toepassing van het volgende principe (algemeen principe dat volgt uit omzendbrieven 1997 en 1998 en uit de tijdelijke regularisatiewet).

Elkeen die het statuut van vluchteling heeft aangevraagd zonder een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van drie jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden of koppels zonder kinderen) kan worden geregulariseerd tenzij betrokkene naar het oordeel van de Minister een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Onder uitvoerbare beslissing wordt verstaan:

-Onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken waartegen geen dringend beroep werd ingediend bij de commissaris-generaal;

– bevestigende beslissing van de commissaris-generaal (onontvankelijkverklaarden) ;

– weigeringsbeslissing ten gronde door de Vaste Beroepscommissie ;

-weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal waartegen geen beroep werd ingediend bij de Vaste Beroepscommissie. "

De verlenging van de termijn van het 'bevel om het grondgebied te verlaten' (tot maart 2004 of juli 2004) wordt bijgevolg meegeteld zodat er kan waargenomen worden dat de verzoeker die schoolgaand was meer dan 48 maanden in rekening kon brengen!!

Tot op heden, zolang er geen uitvoering is van het nieuw regeerakkoord dient dit engagement te worden uitgevoerd.

De bestreden beslissing motiveert op generlei wijze waarom de verzoeker niet geregulariseerd kan worden op basis van dit engagement.

Noch wordt aangetoond dat de verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dit zijn immers de enige redenen die een toepassing van dit engagement uitsluiten.

Dat de ingediende documenten door verzoekers moeder vals zou blijken te zijn, is niet aangetoond en geeft geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormen.

De verzoeker heeft geen weet dat deze documenten vals waren. De moeder van verzoeker is geen expert en handelde ter goede trouw.

De moeder van verzoeker zal het nodige doen om het bewijs te bekomen dat de documenten door de UNHCR verstrekt werden.

Het is bijgevolg totaal niet bewezen of aangetoond dat het bedrieglijk opzet in hoofde van verzoekers moeder aanwezig was, quod non.

Ook art 9,3°- aanvragen ingediend tijdens illegaal verblijf kunnen in aanmerking worden genomen.

In deze dossiers blijft integratie één der beoordelingsfactoren; langdurig illegaal verblijf die de 9,3-indiening zou hebben voorafgegaan is an sich geen integratie-bevestigend gegeven, en meer bepaald de reden van niet-opvolging van een BGV kan doorslaggevend zijn.

Waarom in het geval van verzoeker de integratiefactoren niet meespelen is tevens onduidelijk.

De motivering is onjuist daar verzoeker juist omwille van de lange asielpcedure (dit is een tekortkoming van de overheid) in aanmerking komt voor regularisatie zoals supra uiteengezet.”

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing moet worden getoetst aan de vigerende wetgeving en niet aan beleidsintenties die nog niet in wetgeving werden omgezet. Bovendien is de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten en niet de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State om te staven dat het feit dat de asielpcedure een zekere termijn in beslag heeft genomen, allerminst betekent dat een verblijfsrecht moet worden toegekend. Verwerende partij acht de stelling van verzoeker, dat zijn moeder niet wist dat de documenten vals waren, niet geloofwaardig. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Wat de schending van de materiële motiveringsplicht betreft, kan de Raad zijn beoordeling van de aanvraag niet in de plaats stellen van die van de overheid. De mogelijke integratie van verzoeker neemt niet weg dat hij illegaal op het grondgebied verblijft en dat hem terecht een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven.

4.1.3. In de repliekmemoirie stelt verzoeker dat verwerende partij zelf toegeeft dat er een langdurig legaal verblijf was maar het niet nodig vond om daaraan een gevolg te koppelen. Voor het overige verwijst verzoeker naar de in het verzoekschrift aangevoerde schendingen.

4.1.4. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1-2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, dat hij niet werd erkend als vluchteling op 30 juli 2004 en dat hij reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 1999, dat hij echter geen gevolg gegeven heeft aan dit bevel en nog steeds illegaal in het land verblijft. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De overige onderdelen van het eerste middel zijn niet gericht tegen het bestreden bevel, maar tegen de beslissing van 14 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze onderdelen van het middel kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd tegen het bestreden bevel.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel:

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. Zij schendt het non-discriminatiebeginsel.

De verzoeker wenst opnieuw te verwijzen naar het officieel engagement van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 14 augustus 2003 zoals hierboven aangehaald.

Verzoeker is ondertussen bijna 9 jaar in België waarvan bijna 5 jaar in de asielprocedure en de rest wachtende op het antwoord op hun aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9 alinea 3 van de Vreemdelingenwet.

Toch krijgt de verzoeker het bevel om het land te verlaten hoewel zijn moeder zo lang het recht kreeg om hier legaal te verblijven (bijna 5 jaar) terwijl anderen die eveneens een aanvraag ingediend hebben voor regularisatie op basis van “lange asielprocedure” wel de toestemming verkregen om op het grondgebied te verblijven.

De bestreden beslissing geeft, gezien het principe “regularisatie op basis van lange asielprocedure”, uiting aan een willekeur die alle redelijkheid tart.

Verzoeker mocht er immers terecht van uitgaan dat hij, gezien het engagement van de minister en de lange asielprocedure en de integratie, een positief antwoord zou krijgen op haar regularisatieaanvraag.

De beslissing is dan ook kennelijk onredelijk en discriminatief.”

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het tweede middel onontvankelijk is omdat het niet voldoende onderbouwd is. De loutere vermelding dat er sprake is van een schending van het non-discriminatiebeginsel en de bewering dat de beslissing onredelijk is, maken geen voldoende duidelijk en precies omschreven rechtsregel uit die geschonden zou zijn, opdat er sprake zou zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 juncto artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet. Ondergeschikt stelt verwerende partij dat het bevel terecht werd afgeleverd, het enige feit dat de asielprocedure een zekere termijn in beslag heeft genomen, betekent allerminst dat aan verzoeker op grond daarvan een verblijfsrecht moet worden toegekend.

4.2.3. In de repliekmemoire stelt verzoeker dat verwerende partij zelf toegeeft dat er een langdurig legaal verblijf was maar het niet nodig vond om daaraan een gevolg te koppelen. Voor het overige verwijst verzoeker naar de in het verzoekschrift aangevoerde schendingen.

4.2.4. De Raad stelt vast dat ook het tweede middel voornamelijk is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. In die mate wordt het middel niet dienstig aangevoerd.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat hij een bevel ontving om het grondgebied te verlaten terwijl zijn moeder en bijgevolg ook hijzelf bijna vijf jaar het recht hebben gekregen om hier legaal te verblijven en dat dit niet redelijk is, is het middel wel gericht tegen het bestreden bevel. Er wordt echter opgemerkt dat de omstandigheid dat een vreemdeling bijna vijf jaar legaal op het grondgebied heeft verbleven, geen reden is waarom aan die vreemdeling geen bevel om het grondgebied te verlaten meer zou kunnen worden gegeven. Verzoeker voert geen wetsbepaling aan die dit zou verbieden. Het bestreden bevel vermeldt uitdrukkelijk op basis van welke juridische en feitelijke elementen het werd genomen. Verzoeker betwist

niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, dat hij niet werd erkend als vluchteling en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 1999 waardoor hij nog steeds illegaal in het land verblijft.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel, wordt opgemerkt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op het voorgaande en gelet op de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“Derde middel:

Schending van het zorgvuldigheidsprincipe in hoofde van de beslissingnemende overheid.

Het zorgvuldigheidsprincipe vereist dat de overheid elke zaak met bekwame spoed, met inachtneming van alle mogelijke gevolgen, moet afhandelen.

Het blijkt duidelijk dat dit in casu niet is gebeurd.

Eerst niet bij de behandeling van de asielaanvraag en nu ook niet bij de behandeling bij de regularisatieaanvraag.

Er werd tevens geen rekening gehouden met alle mogelijke gevolgen die een administratieve beslissing kan hebben.

Tegenpartij geeft zelf toe in haar motivering van de regularisatiebeslissing: "Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. Het feit dat betrokkene aanspraak kan maken op een langdurig legaal verblijf geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht op verblijf dan ook. Bijgevolg volstaat dit langdurig legaal verblijf niet om het verblijfsrecht toe te kennen."

Maar de verwerende partij vindt het niet nodig om daarvoor enige verantwoordelijkheid te dragen of gevolgen aan te koppelen.

De tegenpartij zou in deze een carte blanche hebben. De tegenpartij schendt het zorgvuldigheidsprincipe.”

4.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel in rechte onvoldoende is onderbouwd om als ontvankelijk middel te kunnen worden beschouwd. Ondergeschikt stelt verwerende partij dat verzoeker niet aantoonde dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar zorgvuldigheidsplicht tekort is geschoten. Het bevel werd terecht aan verzoeker afgeleverd. Het feit dat de asielprocedure een zekere termijn in beslag heeft genomen, betekent niet dat aan verzoeker op grond daarvan een verblijfsrecht moet worden toegekend. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.3. In de repliekmemoire stelt verzoeker dat verwerende partij zelf toegeeft dat er een langdurig legaal verblijf was maar het niet nodig vond om daaraan een gevolg te koppelen. Voor het overige verwijst verzoeker naar de in het verzoekschrift aangevoerde schendingen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker

voert de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan in het kader van de behandeling van de regularisatieaanvraag. Dit onderdeel van het middel is niet gericht tegen de huidige bestreden beslissing.

Verzoeker kan in het kader van huidig beroep geen kritiek uiten op de duur van de asielprocedure of op de behandelingsduur van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker en zijn moeder hebben trouwens in deze procedures een beroep ingediend waarin zij hun grieven hebben kunnen uiten.

Het derde middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing en wordt niet dienstig aangevoerd. Het kan niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden.

4.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"Vierde middel:

Schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het E.V.R.M.;

Schending van de artikelen 3, 9 en 29 van het Kinderrechtenverdrag ;

Schending van het zorgvuldig bestuur.

1. Art. 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet opent voor de vreemdelingen waaronder de verzoeker, bij uitzonderlijke omstandigheden, de mogelijkheid om bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft een verblijfsvergunning aan te vragen.

2. Het basisidee is de vreemdeling toe te laten zijn aanvraag in België in te dienen wanneer het hem onmogelijk of overdreven moeilijk is anders tewerk te gaan.

De verzoekers verwijzen hiervoor naar de Omzendbrief dd. 19/02/2003 omtrent de toepassing van art. 9, derde lid Vreemdelingenwet:

(...)

3. De verzoeker wenst op te merken dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk gegrond is.

De verzoekende partij wenst immers nogmaals te verwijzen naar het officieel engagement van de toenmalige bevoegde Minister, zijnde de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 14 augustus 2003.

"Individuele regularisatie kan, nu en in de toekomst, op grond van artikel 9.3 vreemdelingenwet mits toepassing van het volgende principe (algemeen principe dat volgt uit omzendbrieven 1997 en 1998 en uit de tijdelijke regularisatiewet).

Elkeen die het statuut van vluchteling heeft aangevraagd zonder een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van drie jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden of koppels zonder kinderen) kan worden geregulariseerd tenzij betrokkene naar het oordeel van de Minister een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Onder uitvoerbare beslissing wordt verstaan:

-Onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken waartegen geen dringend beroep werd ingediend bij de commissaris-generaal;

– bevestigende beslissing van de commissaris-generaal (onontvankelijk verklaarden) ;

– weigeringsbeslissing ten gronde door de Vaste Beroepscommissie ;

-weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal waartegen geen beroep werd ingediend bij de Vaste Beroepscommissie. "

3.1. De verzoeker heeft talloze gegevens aangebracht die aantonen dat hij geïntegreerd is en dat de verzoeker een voldoende lang verblijfsrecht heeft gehad.

3.2. Daarenboven dient nog het volgende te worden waargenomen omtrent de bestreden beslissing. De asielprocedure van de moeder van de verzoekende partij heeft uitermate lang aangesleept. De Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dit expliciet.

4. Het principe van de redelijke termijn is duidelijk geschonden vermits de moeder van de verzoeker jarenlang in asielprocedure waren (bijna 5 jaar) en jarenlang in de regularisatieprocedure (bijna 4 jaar in totaal).

5. In casu voldoet de verzoeker aan de criteria om gemachtigd te worden tot verblijf op het grondgebied.

6. De verzoeker wenst tevens te beklemtonen dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is.

Artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat het gezin van de verzoeker bijna 9 jaar in België verblijft en hierdoor een bestaansrecht heeft opgebouwd. Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een daadwerkelijke band hebben:

- de verzoeker en zijn moeder willen werken, spreken de taal, hebben Belgische vrienden en kennissen ;
- de verzoeker ging naar school;
- de verzoeker zelf heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst gezien hij op jonge leeftijd het land heeft verlaten.

7. Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1 Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen. "

Ingevolge de bestreden beslissing dient het gezin het land te verlaten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel terdege met de ingeroepen buitengewone omstandigheden dient rekening te houden, wat blijkt uit het volgende arrest:

" Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E. V.R.M, wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen ". (Zie R.v.St nr 58.969, 1 april 1996 <http://www.Raadvt-consetat.be> (7januari 2000);, Rev. dr. étr. 1996. 742 : T. Vreemd. 1997. 29)

8. Artikel 13 van het E.V.R.M. bepaalt:

"Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

9. Het Internationaal Kinderrechtenverdrag bepaalt in artikel 49, lid 2 van het Verdrag :

" Voor iedere Staat die dit Verdrag bekrachtigt of ertoe toetreedt na de nederlegging van de twintigste akte van bekrachtiging of toetreding, treedt het Verdrag in werking op de dertigste dag na de nederlegging door die Staat van zijn akte van bekrachtiging of toetreding."

Het Kinderrechtenverdrag werd bij wet dd. 25-11-1991 door het Belgische Parlement goedgekeurd.

Ingevolge voormeld artikel 49 krijgt het Verdrag in België kracht van wet op datum van 15 januari 1992.

De preambule van het Kinderrechtenverdrag verwoordt de geest van het Verdrag als volgt:

"De Staten die partij zijn bij dit Verdrag,

Indachtig dat de volkeren van de Verenigde Naties kun vertrouwen in de fundamentele rechten van de mens en in de waardigheid en de waarde van de mens opnieuw hebben bevestigd en hebben besloten sociale vooruitgang en een hogere levensstandaard in grotere vrijheid te bevorderen,

Eraan herinnerende dat de Verenigde Naties in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens hebben verkondigd dat kinderen recht hebben op bijzondere zorg en bijstand

Ervan overtuigd dat aan het gezin als de kern van de samenleving en de natuurlijke omgeving voor de ontplooiing en het welzijn van al haar leden en van kinderen in het bijzonder, de nodige bescherming en bijstand dient te worden verleend opdat het zijn verantwoordelijkheden binnen de gemeenschap volledig kan dragen, Erkennende dat het kind, voor de volledige en harmonische ontplooiing van zijn of haar persoonlijkheid, dient op te groeien in een gezinsomgeving in een sfeer van geluk, liefde en begrip, Overwegende dat het kind volledig dient te worden voorbereid op het leven van een zelfstandig leven in de samenleving, en dient te worden opgevoed in de geest van de in het Handvest van de Verenigde

Naties verkondigde idealen, en in het bijzonder in de geest van vrede, waardigheid, verdraagzaamheid, vrijheid, redelijkheid en solidariteit.

Indachtig dat, zoals aangegeven in de Verklaring van de Rechten van het Kind, 'het kind op grond van zijn lichamelijke en geestelijke onrijpheid bijzondere bescherming en zorg nodig heeft, met inbegrip van geëigende wettelijke bescherming, zowel voor als na zijn geboorte.'

Erkennende dat er, in alle landen van de wereld, kinderen zijn die in uitzonderlijke moeilijke omstandigheden leven, en dat deze kinderen bijzondere aandacht behoeven.

Zijn het volgende overeengekomen: (...)"

De belangen van het kind moeten de eerste overweging vormen bij de bestuurshandelingen van de besturen.

Het internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind vermeldt in artikel 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten. Dat kinderen inderdaad schendingen van het Kinderrechtenverdrag kunnen inroepen. Dat een terugkeer een ernstig nadeel dreigt te veroorzaken. Dat de kans op psychische en psychologische schade in die omstandigheden zeer groot is.

Dat de verzoeker bijna 9 jaar school gelopen heeft en bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen voelen door een samenleving waarin hij zo lang heeft gewoond. Dat de verzoeker een ernstig nadeel dreigt te lijden. Dat de verzoeker door een gedwongen terugkeer al zijn dromen en idealen dient op te geven.

Dat de kans op een positieve ontwikkeling klein is omwille van de identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheid.

Dat de verzoeker al negen jaar in een Nederlandstalig land is. Hij volgt onderwijs in het Nederlands en zijn kennis van de taal van de moeder is beperkt.

Dat de verzoeker vervreemd is van Servië.

Dat het Kinderrechtenverdrag stelt dat bij elke maatregel van de overheid de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen.

13. Het internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind vermeldt in artikel 9:

"De Staten die Partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind".

Dat in overeenstemming met het hoger geciteerde artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bij het nemen van een bestuurshandeling de Dienst Vreemdelingenzaken de belangen van de kinderen dient in overweging te nemen.

Dat dergelijke bestuurshandeling in overeenstemming met artikel 9 van het Kinderrechten-verdrag niet tot gevolg mag hebben dat hierbij de kinderen uit hun vertrouwde omgeving weggerukt worden.

14. De besturen dienen de belangen van de kinderen na te streven zodat deze zich volledig kunnen ontplooiën en eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden bijgebracht.

Het internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind vermeldt in artikel 29:

"De Staten die Partij zijn, komen overeen dat het onderwijs aan het kind dient gericht te zijn op :

a)de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind;

b)het bijbrengen van eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en voor de in het Handvest van de Verenigde Naties vastgelegde beginselen ;

c)het bijbrengen van eerbied voor de ouders van het kind, voor zijn of haar eigen culturele identiteit, taal en waarden, voor de nationale waarden van het land waar het kind woont, het land waar het is geboren en voor andere beschavingen dan de zijne of de hare ;

d)de voorbereiding van het kind op een verantwoord leven in een vrije samenleving, in de geest van begrip, vrede, verdraagzaamheid, gelijkheid van geslachten en vriendschap tussen alle volkeren, etnische, nationale en godsdienstige groepen en personen behorend;

e)het bijbrengen van eerbied voor de natuurlijke omgeving. "

Dat kinderen overeenkomstig artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag opgevoed zijn in een vrije samenleving, in de geest van begrip, vrede, verdraagzaamheid, gelijkheid van geslachten en vriendschap tussen alle volkeren, etnische, nationale en godsdienstige groepen en personen behorend tot de oorspronkelijke bevolking.

Dat de verzoekster dhr. B. A. ingevolge de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen voelen door een samenleving waarin hij zo lang heeft gewoond.
BESLUIT

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt manifest de hiervoor geciteerde wetsbepalingen en principes van deugdelijk bestuur door verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.”

4.4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten is, en niet de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geweigerd. Het feit dat verzoeker reeds enige tijd in het land verblijft, kan geen invloed hebben op de geldigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker verblijft immers illegaal in het Rijk.

Betreffende de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven door verzoeker. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is verwerende partij toegestaan om wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM stelt verwerende partij dat zij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Het terugleiden van een vreemdeling kan enkel een probleem doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker het risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, maar deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige en duidelijke redenen. De vermeende problemen in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielprocedure. Verzoeker motiveert nergens waarom artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn. Hetzelfde kan gesteld worden voor de vermeende schending van artikel 13 van het EVRM. Dit artikel heeft betrekking op het voorzien van daadwerkelijke rechtshulp. Verzoeker toont niet aan dat het thans ingediende beroep bij de Raad geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van verzoekers rechten. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM betreft, is het middel onontvankelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag, merkt verwerende partij op dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoeker er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen. Verwerende partij merkt op dat verzoeker geboren is op 5 oktober 1987 en intussen bijgevolg meerderjarig is. Het Kinderrechtenverdrag kan bijgevolg niet meer worden ingeroepen ter bescherming van zijn rechten.

4.4.3. In de repliekmemorie stelt verzoeker dat verwerende partij zelf toegeeft dat er een langdurig legaal verblijf was maar het niet nodig vond om daaraan een gevolg te koppelen. Voor het overige verwijst verzoeker naar de in het verzoekschrift aangevoerde schendingen.

4.4.4.1. De verwijzing in het vierde middel naar de omzendbrief van 19 februari 2003 doet niet ter zake. Deze omzendbrief betreft immers aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is echter een bevel om

het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevochten bij afzonderlijk verzoekschrift.

Ook de kritiek die verzoeker in huidig middel uit op de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf, doet niet ter zake aangezien dit niet de bestreden beslissing is.

De omstandigheid dat de asielprocedure van de moeder van verzoeker lang heeft aangesleept, heeft geen gevolgen voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds werd gesteld in de bespreking van het eerste en het tweede middel, vermeldt het bestreden bevel de juridische en feitelijke overwegingen waarop het is gesteund en betwist verzoeker niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan toegestaan, dat de asielaanvraag werd afgewezen en dat hij op illegale wijze op het grondgebied verblijft.

Verzoeker kan in het kader van huidig beroep geen kritiek uiten op de duur van de asielprocedure of op de behandelingsduur van de aanvragen om machtiging tot verblijf. Verzoeker en zijn moeder hebben trouwens in deze procedures een beroep ingediend waarin zij hun grieven hebben kunnen uiten. De schending van “het beginsel van zorgvuldig bestuur” zoals aangevoerd door verzoeker, kan in het kader van huidig beroep niet worden aangenomen omdat deze uiteenzetting niet is gericht tegen de bestreden beslissing.

4.4.4.2. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat hij een daadwerkelijke band met België heeft, dat hij hier wil werken, dat hij geïntegreerd is, dat hij hier naar school is gegaan en geen band meer heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker brengt met deze uiteenzetting geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstruering van deze kritiek. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker zet de schending van artikel 13 van het EVRM niet met concrete gegevens uiteen en toont niet aan in welk opzicht hij geen daadwerkelijke rechtshulp zou hebben bij een nationale instantie. Het door verzoeker ingestelde huidig beroep en zijn andere beroep bij de Raad zijn een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. De schending van artikel 13 van het EVRM in samenhang met artikel 3 van het EVRM wordt niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.4.4.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.